

POSTANOWIENIE

Dnia 25 maja 2010 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tadeusz Wiśniewski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Henryk Pietrkowski

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie z powództwa M. M.

przeciwko G. J.

o ochronę dóbr osobistych,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym

w Izbie Cywilnej w dniu 25 maja 2010 r.,

zażalenia powódki na postanowienie o odrzuceniu apelacji powódki, zawarte w pkt II wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 20 maja 2009 r., sygn. akt VI ACa (...),

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Postanowieniem zawartym w wyroku z dnia 20 maja 2009 r. Sąd Apelacyjny w W. odrzucił apelację powódki M. M. od wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 16 września 2008 r. w części dotyczącej roszczeń o charakterze niemajątkowym, skierowanych wobec pozwanego G. J.

W zażaleniu na to postanowienie powódka wniosła o uchylenie zaskarżonego orzeczenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie nie zasługiwało na uwzględnienie.

Jak wynika z akt sprawy, powódka uiściła od wniesionej apelacji opłatę 3100 zł. Na wezwanie Sądu Apelacyjnego wyjaśniła, że uiszczona opłata dotyczyła następujących roszczeń: 600 zł od roszczenia niemajątkowego przeciwko pozwanemu A.(...) Sp. z o.o. w W. oraz 2500 zł od solidarnego roszczenia majątkowego przeciwko pozwanym A.(...) Sp. z o.o. i pozwanemu G. J. W związku z tym oświadczeniem Sąd Apelacyjny uznał, że nie została uiszczona opłata w wysokości 600 zł od skierowanego przeciwko pozwanemu G. J. roszczenia o charakterze niemajątkowym.

Wobec takiego stanu rzeczy należy przede wszystkim wskazać, że obowiązek złożenia przez autora materiału prasowego oraz redaktora naczelnego pisma, w którym zniesławiający tekst się ukazał, oświadczenia o przeproszeniu za naruszenie dóbr osobistych, spowodowane opublikowaniem tego materiału, nie jest obowiązkiem wspólnym, a w konsekwencji od każdego z pozwanych istnieje obowiązek uiszczenia przez powoda oddzielnej opłaty (art. 4 ust. 1 i art. 8 u.k.s.c.). O tym, jaki rodzaj współuczestnictwa procesowego łączy kilka podmiotów występujących po tej samej stronie stosunku prawnego, decydują przepisy prawa materialnego, stanowiące podstawę dochodzonych roszczeń. Przepis art. 38 ustawy z dnia 26 stycznia 1984 r. - Prawo prasowe (Dz. U. Nr 5, poz. 24 ze zm.) precyzuje kto i za co odpowiada. Stanowi on, że odpowiedzialność cywilną za naruszenie prawa spowodowane opublikowaniem materiału prasowego ponoszą autor, redaktor i wydawca, oraz że ich odpowiedzialność, ale tylko majątkowa, jest solidarna. Gdy naruszenie dobra osobistego powodujące szkodę niemajątkową, nastąpiło w wyniku działania autora, redaktora i wydawcy, w istocie każda z tych osób odpowiada za swoje własne, odrębne działanie, co wyjaśnił już Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 15 lipca 2004 r., V CK 675/03 (OSNC 2005, nr 7-8, poz. 135). Autor publikacji ponosi odpowiedzialność za napisanie i skierowanie publikacji do druku. Redaktor naczelny odpowiada za dopuszczenie do opublikowania materiału naruszającego dobra osobiste, a wydawca - z tego względu, że ma faktyczny i twórczy wpływ na charakter czasopisma. Każda zatem z tych osób ponosi odpowiedzialność w granicach określonych w ustawie odrębnie dla każdej z nich. Z tego względu więź procesowa tych osób w zakresie dochodzonego roszczenia niemajątkowego nie jest współuczestnictwem materialnym, choć co do odpowiedzialności majątkowej istnieje solidarność (por. odpowiednio uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 28 kwietnia 2005 r., III CZP 13/05, OSNC 2006, nr 3, poz. 46).

Oznacza to, że należną opłatą od apelacji obejmującej swym zaskarżeniem rozstrzygnięcie dotyczące roszczeń niemajątkowych dochodzonych od obu pozwanych,

była kwota 1 200 zł (por. uzasadnienie postanowienia SN z dnia 4 września 2008 r., IV CZ 74/08, niepubl.). Powódka uiściła w tym zakresie jedynie kwotę 600 zł wskazując przy tym, że powinna ona zostać zaliczona na poczet opłaty należnej od roszczenia niemajątkowego przeciwko pozwanemu A.(...) Sp. z o.o. W zakresie roszczenia niemajątkowego przeciwko drugiemu z pozwanych apelacja podlegała więc odrzuceniu.

Na koniec należy także podkreślić, że nietrafne jest powoływanie się przez skarżącego na motywy postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 listopada 2006 r., I CZ 62/06, w którym wyrażono pogląd, że w świetle art. 26 ust. 1 pkt 3 u.k.s.c. opłatę w wysokości 600 zł pobiera się od pozwu o ochronę dóbr osobistych, a nie poszczególnych roszczeń. Orzeczenie to zdezaktualizowało się wobec uchwały siedmiu sędziów SN z dnia 16 października 2009 r., III CZP 54/09, OSNC 2010, nr 3, poz. 34, w której przyjęto, że opłatę stałą przewidzianą w art. 26 ust. 1 pkt 3 u.k.s.c. pobiera się od pozwu o ochronę dóbr osobistych w części dotyczącej roszczeń niemajątkowych. W uzasadnieniu tego orzeczenia wskazano jednoznacznie, że na gruncie tego przepisu należy oddzielnie oceniać każde ze zgłoszonych w pozwie roszczeń oddzielnie.

Z tych względów orzeczono jak w sentencji (art. 398¹⁴ k.p.c. w zw. z art. 398²¹ k.p.c. i art. 394¹ § 3 k.p.c.).